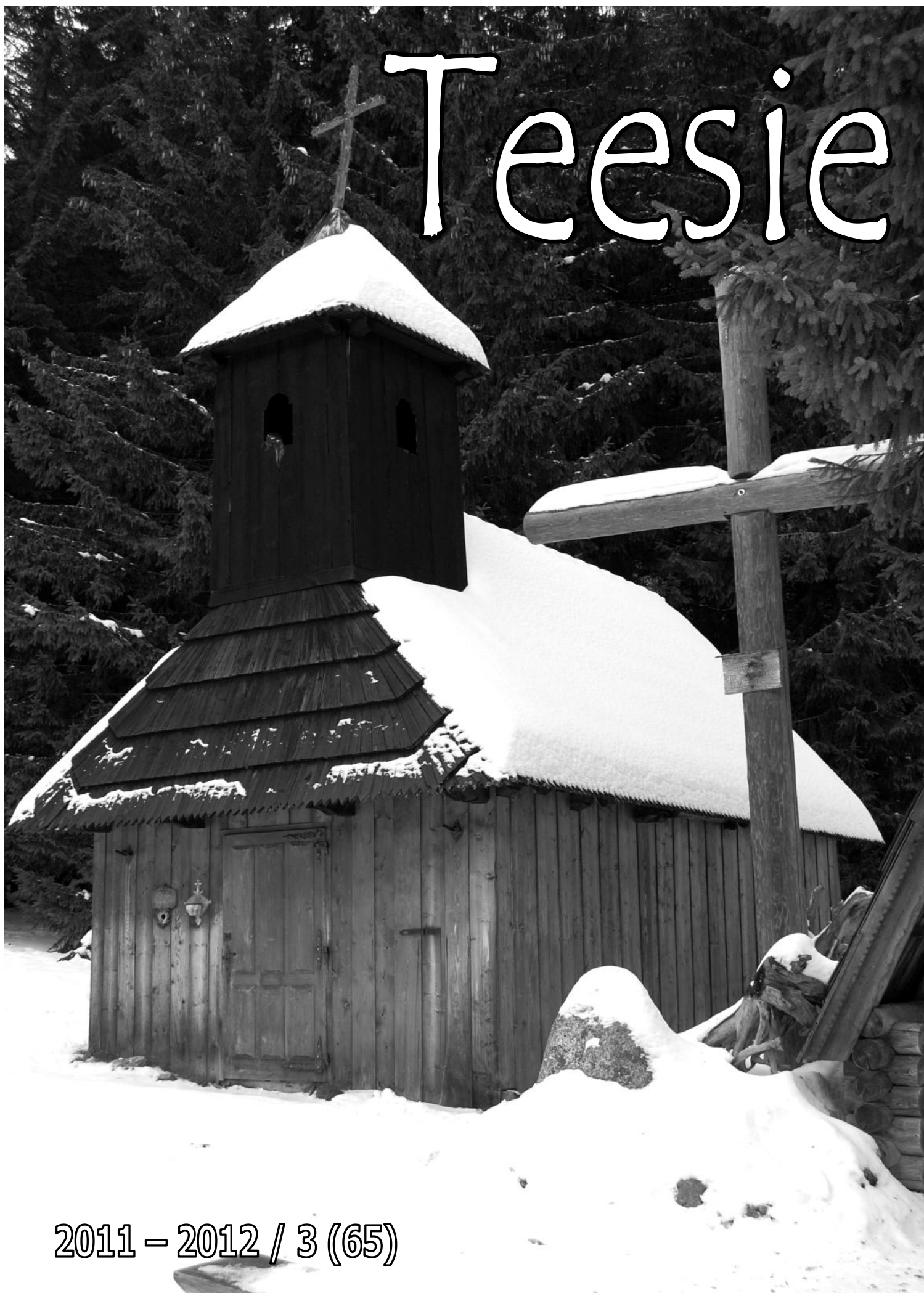


# Teesie



2011 - 2012 / 3 (65)

## PAŽVELKIME Į *TEESIE* ...

<b>Pal. Jurgio Matulaičio malda</b> .....	3
<b>Pal. Jurgis Matulaitis</b> .....	4
<b>Minint Pal. Jurgio Matulaičio metus</b> .....	5

### IŠ SEMINARIJOS GYVENIMO

Nuotraukų albumą bevertant .....	6-7
Išvyka į pal. Jurgio Matulaičio liturginį minėjimą Marijampolėje .....	8
Ekumeninė savaitė.....	9-10
Pašaukimo rekolekcijos.....	11-12
Draugiškos krepšinio varžybos su LSMU .....	13-14
Salako istorijos puslapius bevertant .....	15-16

### POKALBIS SU KUNIGU

Pokalbis su mons. Žydrūnu Vabuolu .....	17-19
---	-------

<b>Minint šv. Kazimierą</b> .....	20-22
-----------------------------------	-------

### PROPEDEUTINIS

Gruodžio 8-oji arba kai mūsų kursas monsinjorą gavo .....	23
---	----

### GRAIKŲ APEIGŲ KATALIKAI

Graikų apeigų katalikai: istorinės gairės ir šiandienybė .....	24-25
--	-------

### MENAS

Seminarijos svečias – dailininkas Vaidotas Žukas .....	26-28
--	-------

### KALBOS KULTŪROS PRIEANGIUOS

Kaip kirčiuoti žodžius medžiaga, klausimai? .....	29
Kaip kirčiuoti tyrimas, tyrimas?.....	29

<b>Kryžiažodis</b> .....	30
--------------------------	----

<b>Seminarijos kronika</b> .....	31
----------------------------------	----

Mūsų adresas:

**Redaktorius:** Daniel NARKUN  
**Bendradarbis:** Renatas ŠVENČIONIS  
**Fotografas:** Andrej STRELA



**Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija**  
 Kalvarijų g. 325  
 LT – 08420 Vilnius  
 tel. (8 – 5) 270 16 02  
[www.seminarija.lt](http://www.seminarija.lt)

# Pal. Jurgio Matulaičio malda

**Aukoju Tau, Viešpatie, Dieve,**  
visus savo darbus, vargus, rūpesčius,  
visus nemalonumus, sunkenybes, kryžius.  
Duok, Dieve, kad dėl Tavęs ir Tavo Bažnyčios  
dar daugiau galėčiau dirbti, vargti ir kentėti.  
Duok, kad sudegčiau kaip ta žvakė ant altoriaus  
nuo darbo kaitros ir meilės ugnies  
dėl Tavęs ir Tavo Bažnyčios.

**Dieve mano, kaip saldu Tau tarnauti.**

Kas bus Tavo danguje, jei čia, ant žemės,  
tokiomis saldybėmis žmogaus sielą pripildai.  
Širdis tirpsta, alpsta, lūpos žado nebetenka,  
akyse tamsu darosi, rankos kojos tarsi stingsta,  
visą kūną stebėtinos kažin kokių šventų šiurpulių vilnys apima,  
o siela, siela Tavyje skendi.  
Kad ne Tavo galybė, regis, numirtum žmogus iš tos meilės, tų saldybių.

**Pasitrauk, nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis.**

Viešpatie, nesu vertas, bet tik tark žodį.  
Tu esi tas, kuris pakelia beturtį iš mėšlo.  
Viešpatie, Viešpatie, koks esi Nuostabus.



# Pal. Jurgis Matulaitis



Jurgis Matulaitis gimė 1871 m. balandžio 13 d. Lūginės kaime, netoli Marijampolės. Buvo jauniausias, aštuntas, vaikas šeimoje. Po trejų metų neteko motinos, o dešimtmetis liko visišku našlaičiu.

1879–1886 m. mokėsi Marijampolės mokykloje ir gimnazijoje, bet mokslus turėjo nutraukti dėl prasidėjusios kaulų džiovos, kurią kentė iki gyvenimo pabaigos.

1889 m. įstojo į Kelcų gimnaziją, o 1891 m. – į Kelcų kunigų seminariją. Šią panaikinęs, 1893 m. buvo perkeltas į Varšuvos kunigų seminariją ir ją baigė 1895 m. Po to studijavo Peterburgo dvasinėje akademijoje, kur gavo aukso medalį ir magistro laipsnį.

1898 m. lapkričio 20 d. Peterburge išventintas kunigu. Po metų pradėjo studijas Fribūro universitete, Šveicarijoje. Paūmėjusią kaulų džiovą pristabdė atlikta operacija, ir Jurgis Matulaitis 1902 m. apgynė aukščiausio įvertinimo sulaukusią disertaciją, įgydamas teologijos daktaro laipsnį. Profesorio Kelcų kunigų seminarijoje, o 1905–1907 m. Varšuvoje ėjo gimnazijos kapeliono pareigas, įsijungė į krikščionišką socialinę veiklą, organizuodamas darbininkus, steigdamas vaikų prieglaudą, padėdamas vargšams, nepaisant tautybės ir religijos skirtumų.

1907–1911 m. dėstė sociologiją Peterburgo dvasinėje akademijoje.

1909 m. slapta įstojo į caro valdžios pasmerktą sunaikinti marijonų vienuoliją, prie naujų laikų reikalavimų priderino jos įstatus, kuriuos 1910 m. patvirtino Šventasis Sostas. 1911 m. mirus paskutiniam marijonų generolui kun. Vincentui Senkui, tapo atnaujintos vienuolijos generolu. Fribūre įkūrė slaptą marijonų noviciatą ir 1911–1914 m. jam vadovavo.

1914–1918 m. gyveno Varšuvoje. Įkūrė berniukų auklėjimo namus, o taip pat vienuolyną Bielianuose. 1918 m. atgaivino marijonų centrą Marijampolėje ir įsteigė Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo Vargdienių seserų kongregaciją.

1918 m. gruodžio 1 d. konsekruotas vyskupu ir paskirtas valdyti Vilniaus vyskupiją. Daug iškentėjo dėl šio krašto gyventojų tautinių ir politinių ginčų, bet liko ištikimas nuostatai blogį nugalėti gerumu, tarnauti Kristui ir Bažnyčiai. 1924 m. įsteigė Jėzaus Eucharistijoje Tarnaičių seserų kongregaciją.

1925 m. atsisakė Vilniaus arkivyskupo pareigų ir popiežiaus Pijaus XI buvo paskirtas arkivyskupu bei Lietuvos Apaštališkuoju Vizitatoriumi. 1926 m. dalyvavo Čikagos Eucharistiniame Kongrese JAV, aplankė lietuvių parapijas šioje šalyje.

Nemažai prisidėjo gerinant Lietuvos santykius su Šventuoju Sostu, daug nuveikė steigiant bažnytinę Lietuvos provinciją ir parengiant konkordatą.

Mirė Kaune 1927 m. sausio 27 d. Jo paskutiniai, testamentiniai žodžiai savo dvasios vaikams buvo **„Rikiuokitės, pasišvęskite! Rikiuokitės ir aukokitės!“** Popiežius Pijus XI Jurgį Matulaitį ne kartą yra pavadinęs „Dievo vyru, tikrai šventu žmogumi“.

1934 m. arkivyskupo Jurgio Matulaičio kūnas iškilmingai perkeltas iš Kauno katedros kriptos į Marijampolės šv. arkangelo Mykolo bažnyčią, kurioje specialiai įrengtas kapas Jėzaus Širdies koplyčioje.

1953 m. pradėta beatifikacijos byla, o **1987 m. birželio 28 d. popiežius Jonas Paulius II Jurgį Matulaitį paskelbė palaimintuoju.**

Parengė: kl. Daniel Narkun



# Minint Pal. Jurgio Matulaičio metus

*Šiomet sukanka 25 metai nuo arkivyskupo Jurgio Matulaičio paskelbimo Palaimintuoju. Ren-  
giantis minėti šią iškilų paskelbimo Palaimintuoju sukaktį ir dėkojant Dievui už suteiktas malones  
mūsų kraštui ir Visuotinei Bažnyčiai per arkivyskupą Jurgį Matulaitį, Lietuvos ganytojai paskelbė  
2012 – uosius Palaimintojo arkivyskupo Jurgio Matulaičio metais.*

## Per jį giliau pažinti Dievą

1918 gruodžio 1-ąją dieną į Vilnių atvyko naujasis vyskupas. Tuo metu Katedros varpai neskambėjo, nes jie buvo pagrobti vokiečių karių. Tai buvo tarsi ženklas, jog lengva šioje daugiatautėje ir daugiakalbėje vyskupijoje nebus. Lenkai, lietuviai ir gudai gyveno ne tik vienoje vyskupijoje, bet dažnai net ir vienoje parapijoje. XIX a. pabaigoje imta perdėtai pabrėžti savo nacionalinį skirtingumą, kurstant nesantaikas. Vilniaus vyskupas norėjo visus išlaikyti vienybėje. Ingreso metu ragino laikytis krikščioniškos doros dėsnių, kurie draudžia ko nors neapkęsti, ar skriausti. Naujasis vyskupas troško mylėti visus neišskiriant.

Vyskupas Jurgis Matulaitis buvo aktyvus Bažnyčios ir visuomenės teisių gynėjas. Kiekviena jo veikla buvo persmelkta apaštalavimo, evangelizavimo siekiu. Jo pastangas darbuotis Bažnyčioje dar labiau paryškina gebėjimas asmeniškai tarnauti kiekvienam žmogui. Meilingą pastabumą mažutėliams liudija užrašas iš jo laišku: *Neseniai kreipėsi į mus viena mergaitė einanti mokslus ir norinti Dievui tarnauti, kad ją sušelpume šiais metais bent 50-čia rublių. Nors mums nelengva tiek pinigų duoti, bet atsiminę Evangelijos žodžius Date et dabitur vobis (Duokite ir jums bus duota), pasižadėjome ją sušelpiti.*

Palaimintojo Jurgio Matulaičio tolerancija, vienybė ir ryžtas visiems tarnauti neabejotinai kyla iš krikščioniškos žmogaus sampratos, jo dvasinės vienybės Kristuje. Ši vienybė visus įtikėjusius suburia į vieną Bažnyčią. Visas jo gyvenimas persmelktas šventumo siekiu, paliudytas sielos paprastumu mokant žmones pasirinkti tiesą, nuolankiai tarnauti Dievui ir pasiaukojančiai atlikti pareigas artimui. Kalbėti dabarties žmogui, o ypač jaunimui, apie šventumą, kuris neatskiriamas nuo tarnystės, pasiaukojimo, klusnumo, iš esmės reiškia monologą, kurio nieks neišgirs. Šventumas nukrikščionėjusiose pasaulėžiūrose pristatomas iškreiptai arba tik dalinai kaip patogumo, etiškumo sistema, kuriama žmogaus ar visuomenės, kurioje Dievą galima priimti ar atmesti pagal poreikius. Toks madingai kuriantis save ir net savo lytį žmogus atmeta Dievo Kūrėjo jam tekusį asmeninį pašaukimą į šventumą. Siektinas tokio žmogaus idealas, kuriame viskas sėkmingai ir įspūdingai susiklosto. Vietoj Kristaus paskelbto kelio, tiesos ir gyvenimo kartu su Dievu, bet kokiomis priemonėmis stengiamasi ir padaryti įspūdį, iškilti virš kitų.

Einama į aklagatvius, iš kurių dažnai nelieka jėgų sugrįžti, kuriuose nesimato ir ištikimo žmogaus, galinčio padėti ir suteikti vilties. Kaip žiauriai turėtų skęstančio laivo keleiviams skambėti pasiūlymas gyvenimą pradėti iš naujo. Šiandien šiuos

žodžius mėgstama kartoti tiems, kurie, nuvertinę šeimos gyvenimą, metasi prie naujų eksperimentų su naujais partneriais. Pal. Jurgis Matulaitis, priėmęs savąjį pašaukimą kaip įpareigojančią užduotį, klusniai atsidavė Dievui visu savo gyvenimu. Toks pašaukimo suvokimas gali kilti tik iš tikėjimo, kuris pasižymi klusnumu Dievui.

Jis pašaukimą priėmė ne kaip atsitiktinį norą ar laikiną pasirinkimą, bet kaip iš Dievo atitekusių viso gyvenimo užduotį. Tokia užduotis nuskamba įsakmiame Kristaus kvietime: *Sek mane!* Nors tai kartu ir jaunatviška užduotis ji reikalauja brandumo neatšaukiamais sprendimams, kuriems ragina ir popiežius, o būtent: nedelsiant apsispręsti, pilnai pasiaukoti ir ištikimai vykdyti savąją tarnystę. Galime kalbėti apie vienokias ar kitokias pareigas, tačiau su klusnumu priimdami Dievo teikiamus darbus ir juos nuolankiai ir kantriai dirbdami bręstame tikram Kristaus sekimui, su Kuriuo eidami ir link Kurio vesdami, patys šventėjame ir kitus vedame į šventumą.

Pal. Jurgis Matulaitis, tikras Bažnyčios mylėtojas – jos atnaujintojas yra vienas iš klojusiųjų pamatus II-ajam Vatikanui Susirinkimui. Vienas tų, kurie šiandienos pastoracijai pateikia madingų, naudingų pamokymų bei metodų. Jo meilę Bažnyčiai ir didelį indelį jos labai įvertino pop. Jonas Paulius II, pavadinęs jį viena iš iškiliausių Lietuvos Bažnyčios asmenybių.

Ateinančiais metais, pasirengę giliau apmąstyti pal. Jurgio Matulaičio švento gyvenimo pavyzdį, gauname progą mokytis iš jo išminties, šventumo ir dėkingumo Dievui, pamaldžiai ir darbščiai sekti jo paskelbimo šventuoju kelionę į altoriaus garbę ir stengtis patiems šventėjant rūpintis, kad šio žmogaus pelnytose malonėse bei pavyzdys dar plačiau tarnautų sielų pašventinimui, visuomenės gėriui ir darnai. Pop. Benediktas XVI – asis savo katechėzėje apie šventumą kaip svarbiausią krikščionio siekinį tarsi apibendrina pal. Jurgio Matulaičio duotą gyvenimo pavyzdį. Jis sako: *Gyvenimo tikrąjį paprastumą ir didingumą sudaro susitikimas su Prisikėlusiuoju sekmadienį, palaikomas ryšys su Dievu dienos pradžioje ir pabaigoje, priimančias sprendimus bei vadovaujant Dievo mums suteiktais kelrodžiais, kurie yra meilės formos.*

Turime atverti savo gyvenimą perkeičiančios Šventosios Dvasios veikimui. Pal. Jurgio Matulaičio mums duotas pavyzdys kviečia per jį giliau pažinti Dievą, Bažnyčią ir asmeninę šventumo užduotį, stiprintis maldoje ir su palaimintojo užtariamu šventėti patiems, kad pašventintume kitus.

## Iš seminarijos gyvenimo...



*Kl. Daniel N., IV k.*

### Nuotraukų albumą bevartant...

Sėdžiu prie apdulėjusio kompiuterio, tarp keturių sienų – Seminarijoje. Žvelgdamas į nuotraukas, prisimenu, kaip neseniai dar buvau Zakopanėje (Pietų Lenkija). Laikas tarytum grįžta atgal: sniegas, kalnai, papėdėje roges traukiantys žirgai, aidi besišnekučiuojančių žmonių balsai, švelnus vėjelio šlamėjimas. Ir aš šiame nuostabaus grožio paveiksle bekopiantis į viršukalnę.

Prisimenu pirmąją dieną. Viskas vyksta, tarytum dabar: nuo sniego valau automobilį, netrukus keliausiu į kalnus slidinėti. Šis kartas man bus pirmas, todėl esu nusiteikęs išmokti slidinėti, o blogiausiu atveju – bent jau pastovėti ant slidžių.



Netrukus priartėjau prie kalno papėdės. Aplinkui kalnai, žmonės, o priešais mane – medinis namukas. Būtent į jį man ir reikia užsukti. Ko gi? Ogi išsinuomoti slidžių ir kitokios slidininko amunicijos. Toks ten slidininkas iš manęs, bet... Netrukus jau esu pasiruošęs slidinėti. Apsiaavęs slides einu kelio pakraščiu, vis aukščiau – į kalną. Paėjęs kokį porą metrų nusprendžiau leistis, bet spėkit kas įvyko... Ogi švelnus susidūrimas su žeme. Jaučiu, kad ne ant slidžių, bet ant nugaros čiuožiu į apačią. Pajautęs lygumą atsikėliau ir vėl mažais žingsniais kopiau

į kalną. Paklauskite: ko? O gi vedinas troškimo nusileist „ant slidžių“. Tačiau ir vėl nesėkmingai, o paskui – ir vėl, ir vėl... Nežinau iš kur, bet jatau didelį norą išmokti



slidinėti. Po kelių nesėkmingų bandymų man pavyko išlaikyti pusiausvyrą. Netgi porą metrų nusileidau. Šalia slidinėjimo trasos driekiasi lynas prie kurio įmontuoti laikikliai. Visa eilė jau įgudusių slidininkų jo traukiami į kalną. Įgijęs šiek tiek patirties, leidausi aukščiau į kalną ir aš. Po gerų penkių minučių pasiekiau kalno viršūnę. Nuo kalno buvo matyti įspūdingas kraštovaizdis, tačiau negalėjau tik stebėtis prieš mane atsivėrusiu grožiu, turėjau leistis į apačią. Neslėpsiu, tai nebuvo geriausias nusileidimas: kelis kartus čiuožiau dešiniuotu savo šonu. Nusileidau prie jau minėto medinio namuko...

Pirmasis foto albumas baigėsi, tad nejučia kompiuterio pele spusteliu ties antruoju nuotraukų aplanku. Jame pasitinka nuostabus žiemiškas rytas, šilti pusryčiai, saulės apšviestos spindinčios kalnų viršūnės, kviečiančios vėl jose apsilankyti.

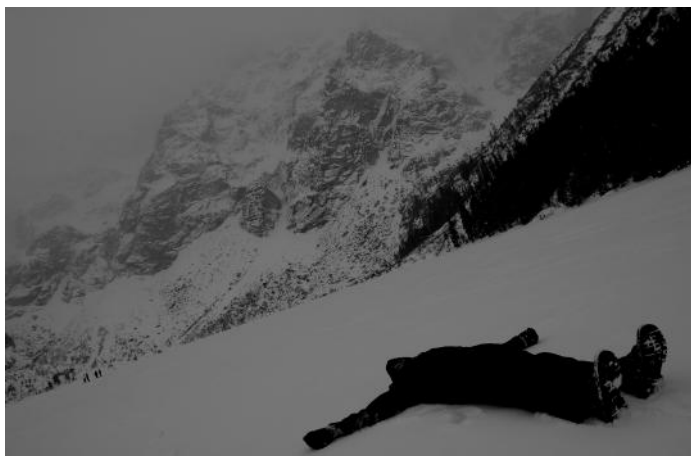
Dvidešimt kilometrų nuo Zakopanės, palikęs automobilį, pėsčiomis leidausi snieguotu keliu link *Jūros Akies* (Morskie Oko). Ši viršukalnė turistų yra mėgstamiausia, nes į ją kopama plačiu asfaltuotu keliu, patogų





garbaus amžiaus žmonėms bei šeimoms su mažais vaikais, kalniečiai norinčius žirgais pakinkytai vežimais „nugabena“ iki pat kalnų užkeigos. Visgi didysis traukos faktorius yra ne asfaltuotas kelias, bet nuostabus kalnų kraštovaizdis.

Į šį kalną kopiau ne pirmą kartą, tačiau niekuomet nebuvau kopęs žiemą, tad manau, kad toks jis mano atmintyje išliks dar ilgai. Žvelgdamas į tos dienos nuotraukas, jaučiuosi tartum būčiau pasakų šalyje: švelniai sninga, iš tolo girdisi arklių artėjimas, kaimiškos ir kalninės ramy-



bės dvelksmas.

Įpusėjęs kelionės tikslui, sustojau atsikvėpti prie užšalusio, bet po ledu sruvenančio šaltinio. Norėtusi likti prie raminančio šaltinėlio, bet reikia eiti toliau. Kuo toliau, tuo labiau ryškėjo aukščiausios kalnų viršūnės, vėrėsi gražūs kraštovaizdžiai. Nemažai žmonių leidosi žemyn besidžiaugdami jau pasiektu tikslu. Tarsi juokaudama, viena mergina sušuko: *dar keturios minutės...* Eidamas į kalną vis labiau jčiau nuovargį, tačiau nepaisant jo, norėjau kuo greičiau pasiekti užsibrėžtą tikslą. Sutinkami žmonės tokiomis akimirkomis teikia atgaivą, pasveikindami ir padrąsindami: *jau netoli!* Iš tiesų – dar geras pusvalandis kelio... Pasiekiau kalno viršūnę, belieka ištarti: atlikta, pagaliau.

Palaimintasis popiežius Jonas Paulius II, viešėdamas Zakopanėje, sakė: *Visiems yra būdingas vienas tikslas – nugalėti gravitaciją ir atitrūkti nuo žemės. O po to – tik grožėjimasis...*

Prie *Jūros Akies* papietavau, pasigrožėjau išpūdingomis viršūnėmis ir leidausi atgal į Zakopanės miestą. Šiais

vaizdais užsibaigia antrasis nuotraukų albumas.

Pirmasis Gavėnios sekmadienis. Budžiu seminarijos „poste“. Hole su klierikais bendrauja rektorius, šie noriai dalinasi savo patirtimis bei mintimis. Už lango tamsu, šiek tiek pusto. Snaigių gūsių vėl sugražina į Zakopanės prisiminimus. Nejučiuomis nusikeliu ten ir jau kvėpuoju grynu kalnu oru. Vėl apsupa nuostabūs vaizdai...

Tad toliau norėčiau pasidalinti dvasiniu šios kelionės turto, kuriuo džiaugiasi visą tą laiką kalnuose.

Kasdienis mano fizinių bei dvasinių jėgų šaltinis –



šv. Mišios nepaprasto grožio bažnytelėje, savo aukštą varpinę iškėlusioje virš Zakopanės miestelio. Ši šventovė pastatyta pačių kalniečių – kaip padėka Dievui už popiežiaus Jono Pauliaus gyvybę, į kurią 1987 m. buvo pasikėsinta.

Šioje šventovėje, po ilgų ir varginančių žygių į kalnus bei po gražių slidinėjimo akimirkų, vakarais skirdavau laiko Dievui, o tiksliau – pokalbiui su Juo. Šv. Mišių metu laikas tarsi neegzistavo, išgyvenau realų dalyvavimą Jo puotoje.

Kiekvienas žmogus, pakeisdamas aplinką išgyvena naujas patirtis. Kiekvieną unikaliai kažkas ypatingai paliečia. Taip nutiko ir man. Kalnų apsuptyje, kurių neregiu savo kasdienėje aplinkoje, išgyvenau unikalią ir nepakartojamą dvasinę patirtį.

Būdamas šventovėje suvokiau, kokia visgi trapi yra žmogaus prigimtis. Apsupę kalnai primena, jog virš visko yra Dievas – kažkas neapsakomai didingo, švento. Kita vertus, suvokiau, koks žmogus visgi yra didis, nes jame apsigyvena Kristus, pakviestas Eucharistijos metu. Šio didingumo ir kartu trapumo išgyvenimai yra dvasiniai vaisiai, kuriuos parsivežiau į Vilnių. Dėkoju Dievui, jog galiu tuo pasidalinti ir su kitais. Šiomis mintimis ir baigsiu savo spalvingą, juokingą ir rimtą foto albumo apžvalgą.



Kl. Gabrielius S., I k.



## Išvyka į palaimintojo

### Jurgio Matulaičio

### liturginį minėjimą Marijampolėje

Lietuvos vyskupų konferencija 2012-uosius paskelbė palaimintojo Jurgio Matulaičio metais ir kviečia mus išgilti šio Dievo tarno gyvenimą, kuris mums yra pavyzdys siekiant šventumo, tarnaujant žmonėms ir išmintingai vykdamant Dievo valią.

Šiais studijų metais IV kurso klierikas Valentinas Dulko įkūrė palaimintojo Jurgio Matulaičio grupelę, kurios tikslas – geriau pažinti mūsų tautos palaimintąjį. Susitikimuose skaitomi jo užrašai, semiamasi šio švento vyro išminties savo pačių kelyje, žengiant Kristaus pėdomis. Žinodami, kad šių metų sausio 27 d. Marijampolės šv. Arkan-gelo Mykolo bazilikoje vyks iškilmingas palaimintojo Jurgio Matulaičio liturginis minėjimas, apsisprendėme būtinai nuvykti pasimelsti prie mūsų tautos ganytojo relikvijų ir prašyti jo užtarimo.



Pentadienio rytą, po brevijoriaus maldų, visi grupelės nariai (Valentinas Dulko, Tadas Piktelis, Povilas Slaminis, Gabrielius Satkauskas) išvykome į Vilkaviškio vyskupiją. Kai tik pasirodėme Marijampolėje, skubėjome į šio renginio registraciją. Iš karto po to, Marijampolės dramos teatre, klausėmės vyskupo Juozo Žemaičio MIC sveikinimo ir pradėjome renginį malda. Vėliau sekė iškilminga palaimintojo Jurgio Matulaičio draugijos vėliavos įnešimo ceremonija ir himnas. Iš tiesų džiaugėmės, jog dalyvavome šioje minėjimo dalyje, nes paskui galėjome klausytis Marijonų vienuolijos vicegenerolo kun. Joseph Roesch MIC paskaitos *Vince malum in bono* – Nugalėk blogį gerumu. Kunigas klausytojams siūlė paskaityti prieš 25 metus palaimintojo Jono Pauliaus II-ojo sakytą šv. Mišių pamokslą, kuomet jis paskelbė arkivyskupą Jurgį Matulaitį palaimintuoju. Taip pat ragino šiais metais kreipti žvilgsnį į Lietuvos krikštą, kad suvoktume ir įvertintume jo reikšmę ir iš to kylančius vaisius. Ma-

rijonų vicegenerolas akcentavo, kad pal. Jurgio Matulaičio pavyzdys kviečia ir mus apmąstyti savo gyvenimus: kaip mes tarnaujame Bažnyčiai? ar esame pasirengę, kaip palaimintasis, visiškai jai atsiduoti? Galiausiai kun. Joseph Roesch kupiniais vilties žodžiais palinkėjo mums, kad išlaikytume Kristaus ramybę tokia neramiamame pasaulyje, kaip kad tai darė mūsų palaimintasis.

Po konferencijos, kartu su visais tikinčiaisiais ėjome į baziliką ir meldėmės prie Dievo tarno relikvijų. Prašėme ypatingo užtarimo mūsų Tėvynei ir jos žmonėms. Paskui dalyvavome iškilmingose šv. Mišiose, kurias aukėjo dauguma Lietuvos vyskupų. Pamokslą sakė minėtas Marijonų vicegenerolas, dar kartą akcentavęs anksčiau išsakytas mintis.

Po šv. Mišių mūsų grupelė pasuko į neseniai duris atvėrusį pal. Jurgio Matulaičio muziejų. Ten mus pasitiko vienuolės, kurios ir pristatė ekspoziciją. Galėjome pamatyti įtvarus, kuriuos palaimintajam teko nešioti, sutaną, taurę bei vyskupo žiedą, kitus jo asmeninius daiktus. Sužinojome, kad antrasis Jurgio vardas yra Boleslovas. Turėjome galimybę pažiūrėti filmuką, kuriame yra nufilmuotas arkivyskupas Jurgis Matulaitis. Gera pažvelgti į jį, kaip jis bendrauja, šypsosi. Rodos pabūni šalia to švento vyro.

Išėję iš muziejaus, važiuovome į šalia Marijampolės esantį Lūginės kaimą, kur buvo palaimintojo tėviškė. Kai ten nebėra, bet atvykę apžiūrėjome aukštą koplyčią ir dar kartą meldėme Dievo tarno užtarimo.

Galiausiai po ilgos dienos patraukėme namo, į seminariją. Kupini išpūdžių bei pagauti palaimintojo Jurgio Matulaičio asmenybės šventumo, diskutavome, tylėjome ir mąstėme apie šį pavyzdį, kuris taip pat šviečia mūsų pašaukimo kelyje. Šis šventas mūsų tautos vyras pasėjo tikėjimo grūdą mūsų bei daugelio kitų žmonių širdyse – prašykime Dievą, kad palaimintajam padedant, duotų malonės išauginti reikiamų vaisių. Kad tik mūsų Bažnyčia galėtų augti, tarpti bei visa atnaujinti Kristuje...

